

Ο ΔΥ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Θ.

S U M M A R I U M.

Postero die in publico concilio consultat Alcinous de hospite domum deducendo, principesque populi et florem iuventutis ad epulas vocat illi praebendas (1-45). Statim iuvenes, adornata navi, in regiam Alcinoi conveniunt, quo et Demodocus accitur, canendi ad citharam peritus (46-103). Pransi omnes conferunt se in forum ad gymnicos ludos faciendos, quibus Ulysses lacessitus se immiscet et certamine disci vincit (104-255). Deinde saltatur a iuvenibus carmen, quod Demodocus cantat de amoribus Martis et Veneris; etiam simplex genus saltationis additur (256-384). Iam parantur Ulyssi dona a principibus et Euryalo, qui eum antea dictis lacessierat; mox in Alcinoi aedibus calida lotus epulas adit (385-469). In his Demodocus, de equo ligneo et Ilii exordio canens, heroï memoriam superioris fortunae et lacrimas movet; ex quo eum rogat Alcinous, ut, quis sit et quos casus perpessus sit, exponat (470-586).

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Θ.

Ὀδυσσεύως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ᾧρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
ἂν δ' ἄρα Διογενῆς ᾧρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. 5
ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
πλησίον· ἣ δ' ἀνὰ ἄστνυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
καὶ ῥα ἐκάστω φωνὴ παρισταμένη φάτο μῦθον· 10
Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὄφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ὡς εἰποῦσ', ᾧτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 15
καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτιῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θήσαντο ἰδόντες

υἷον Λαέρταο δαΐφρονα. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαίηκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ὅ' ἤγεοθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε, Φαίηκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἶπω, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ ἐπρὸς ἠοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·

30 πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 ἡμεῖς δ', ὡς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.

40 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδέ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημόδοκον· τῷ γὰρ ἴα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδίην,
 45 τέρεπιν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ᾠοιδόν.
 κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πενήκοντα
 βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀτρογέτοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, 50
 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἄλός βένθοςδε ἔρουσαν·
 ἐν δ' ἰστίον τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἐρειμὰ τροποῖς ἐν δεσματίνοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.
 ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὠρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55
 βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 πλήντο δ' ἄρ' αἶθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.]
 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,
 ὀκτώ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς· 60
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
 Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρήρον ᾠοιδόν,
 τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε
 ὄφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεΐαν ᾠοιδίην.
 τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον 65
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 καδ' δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κήρυξ· πάρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
 πάρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' ᾠοιδὸν ἀνήκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·
 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, 75

ὥς ποτε δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ,
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόω, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηρίωοντο.

ὥς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
80 Πυθοῖ ἐν ἠγαθήῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κλίνδετο πήματος ἀρχή
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλίας.

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἶειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ στιβαροῖσιν,
85 κὰκ κεφαλῆς εἶρουσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἶδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοιδός,
δάκρυ' ὁμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν,
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων, σπείσασκε θεοῖσιν.

90 αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἀρχοίτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδειν
Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάασκεν.
ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἔλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,

95 ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκουσεν.
αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετήνδα·

Κέκλυτε, Φαίηκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἵσης,
φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήγορός ἐστι θαλείῃ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
πάντων· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἴσι φίλοισιν,
οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
πύξ τε παλαισμοσύνη τε καὶ ἄλμασιν ἠδὲ πόδευσιν

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο.

κάδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν, 105
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κήρυξ· ἦρχε δὲ τῷ ἀντὶν ὁδόν, ἦν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θανμανέοντες.
 βῖαν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος,
 μυριοί· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοί. 110
 ὦστο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεύς,
 Ναυτεύς τε Πρυμνεύς τε καὶ Ἀγχίαλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησίνεώς τε,
 Ἀμφιάλος δ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοιγῶ ἴσος Ἀρηϊ, 115
 Ναυβολίδης δ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας δ' Ἀλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνης·
 οἱ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν. 120
 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέοντο κονίοντες πεδίοιο.
 τῶν δὲ θείειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνης ἀμύμων·
 ὅσσον τ' ἐν νειῶ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο. 125
 οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὐτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 ἅματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεύς·
 πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο. 130
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·

Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 Odyss. I. K

οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φνὴν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθευ,
 αὐχένα τε στιβαρόν, μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρῳηται πολέεσσιν.
 οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης,
 ἄνδρα τε συγχεῦναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.

140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μῦθον ἔειπες.
 αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰών, καὶ πέφραδε μῦθον!

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·

145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινα πον δεδάηκας· εἴοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ἦσιν,
 ἢ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔησιν.

ἀλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·

150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσειται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηῦς τε κατεῖνυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;

κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἢ περ ἀέθλοι,

155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νεῖκεσέ τ' ἀντην·

οὐ γὰρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἴσκω

160 ἀθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, ὅςθ' ἅμα νηὶ πολυκληῖδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, οἷτε προηκτῆρες ἔασιν,

φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαίων,
κερδέων θ' ἀσπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις

Ὀδυσσεύς·

165

ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαριέντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν, οὔτε φωνήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτ' ἀγορητῆν.

ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ,
ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

170

τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν·

ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν, θεὸν ὥς, εἰσορόωσιν.

ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·

ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.

175

ὥς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπροπέες, οὐδέ κεν ἄλλως

οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.

ᾠρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,

εἰπῶν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,

ὥς σύγε μυθεῖαι, ἄλλ' ἐν πρώτοισιν οἴω

180

ἔμμεναι, ὄφρ' ἦβῃ τε πεποιθέα χερσὶ τ' ἐμῆσιν.

νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,

ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

ἄλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθῶν, πειρήσομ' ἀέθλων·

θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπῶν.

185

Ἡ ῥα, καὶ αὐτῶ φάρεϊ ἀναίξας λάβε δίσκον
μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,

ἢ οἴω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.

τόν ῥα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·

βρόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ

190

Φαίηκες δολιχῆραιμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέριπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμφα θεῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκνυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

195 Καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνεις τὸ σῆμα
 ἀμφαφύων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
 οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἴξεται, οὐδ' ὑπερήσει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὔνεχ' ἐταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
 καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι·

Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι! τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσειν ἢ τοσσοῦτον οἶομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.

τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 ἢ πνύξ ἢ ἐπάλη ἢ καὶ ποσίν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 ξεῖνος γὰρ μοι ὄδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὴ κείνός γε καὶ οὔτιδανός πέλει ἀνήρ,

210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
 δήμῳ ἐν ἄλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.
 τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
 πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἀεθλοὶ.

215 εὖ μὲν τόξον οἶδα εὐξοον ἀμφαφάασθαι·
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, οἷστεύσας ἐν ὁμίλῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοῖατο φωτῶν.
 οἷος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνντο τόξῳ,

δήμοι ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί· 220

τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφρεστέρον εἶναι,
ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.

ἄνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐθελήσω,
οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτου Οἰχάλιῃ,

οἱ ἴα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων· 225

τῷ ἴα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας

ἔκει' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἴστω.

οἴοισιν δειδοίκα ποσὶν μήτις με παρελθῆ 230

Φαίηκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην

κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα

ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλνυται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ·

Ἀλκίνοος δὲ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν· 235

Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,

ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,

χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστίας

νεῖκεσεν· ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο,

ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν· 240

ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω

εἵπης ἠρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν

δαινύη παρὰ σῆ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,

ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν

Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν· 245

οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί,

ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἀριστοί·

αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροὶ τε,

εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοιστρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὡς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἴσι φίλοισιν,
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.

Δημοδόκῳ δέ τις αἴψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἴσέτω, ἣ πού κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος· ὦρτο δὲ κήρυξ,
 οἴσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρόησσεσκον ἕκαστα·

260 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 προθῆβαι ἴσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο·

πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θάυμαζε δὲ θυμῷ.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεῖδειν,
 ἀμφ' Ἄρσεος φιλότιτος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαιστοῖο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν

270 Ἡφαιστοῖο ἀνακτος· ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότιτι.

Ἡφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἀκουσεν,
 βῆ ὃ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βρυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθειτ' ἀκμοθέτω μέγαν ἀκμονακόπτε δὲ δεσμοῦς

275 ἀρόρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρσει,
 βῆ ὃ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·

ἄμφι δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χεῖε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 ἧῦτ' ἀράχνια λεπτά, τάγ' οὐκ ἐτις οὐδὲ ἴδοιτο, 280
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖάνων πολὺ φιλότατη ἐστὶν ἀπασέων.
 οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήμιος Ἄρης, 285

ὡς ἴδεν Ἑφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἑφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότητος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 ἧ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίανος
 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'. ὁ δ' εἴσω δώματος ἦει, 290
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ ἔθ' Ἑφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφάνους.

Ὡς φάτο· τῆ δ' ἀσπαστὸν εἴσατο κοιμηθῆναι. 295
 τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἄμφι δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἑφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι.

καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φρυκτὰ πέλοντο.
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, 300
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Λῆμνου γαῖαν ἰκῆσθαι·

Ἥελιος γὰρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον.
 [βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ.]
 ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν· 305

Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε·
ὡς ἐμὲ χολὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρηα·

310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
ἠπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
ἀλλὰ τοκῆς δῶα· τὸ μὴ γείνασθαι ὄφελλον!
ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδεται ἐν φιλότῃ,
εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὄροων ἀκάχημαι.

315 οὐ μὲν σφραγῆς ἔτ' ἔολπα, μίνυθ' ἄγε, κειέμεν οὔτω,
καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
εὐδεῖν· ἀλλὰ σφραγε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατῆρ ἀποδώσει ἔεδνα,
ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κωνώπιδος εἵνεκα κόουρης·

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·
ἦλθε Ποσειδάων γαῖήοχος· ἦλθ' ἐριοῦνης
Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.

325 ἔστιαν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώητο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,
τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κηάνει τοι βραδὺς ᾠκύν·

330 ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα,
ᾠκύντατόν περ ἔοντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι,
χολὸς ἑὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγοι ὄφελλει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,

ἢ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
εὐδειν ἐν λέιτροισι παρὰ χρυσῆν Ἀφροδίτη;

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων!
δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν, 340
ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάιναι·
αὐτὰρ ἐγὼν εὐδομι παρὰ χρυσῆν Ἀφροδίτη!

Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωσ ὥστ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα· 345
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄυσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι, ὡς σὺ κελεύεις,
τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
μή με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε· 350
δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥφαιστ', εἵπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας 355
οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν, δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἔοντος· 360
αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
ἦ δ' ἄρα Κύπρον ἴκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
ἔς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ

- 365 ἀμβρότω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας·
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδὸς ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τέρπει' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
- 370 Ἄλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μοννάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὔτις ἔριζεν.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλήν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·
 τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα,
- 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερθεὶς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὔδας ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
- 380 ἔσταότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπτος ὀρώρει.
 δὴ τότε ἄρ' Ἄλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἄλκίνοε κρεῖιον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἢ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἢ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
- 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερόν μένος Ἄλκινόοιο·
 αἴψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετήδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 ὃ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικὲς.
- 390 δῶδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνβίκατε τιμήεντος·

αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶν
 ξεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἢ χαίρων ἐνὶ θυμῷ. 395

Εὐρύαλος δὲ ἔ' αὐτὸν ἄρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρω· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἦδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος·
 τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε· 400

Ἀλκίνοε κρεῖιον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἄρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
 ἀργυρῆ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 ἀμφιδεδίγηται· πολέος δὲ οἱ ἄξιον ἔσται. 405

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε! ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀνασπάξασαι ἄελλαι.
 σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι 410
 δοῖεν· ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·

καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι ὄλβια δοῖεν!
 μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
 τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἄρεσσάμενος ἐπέεσσιν. 415

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 δύσειτό τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα. 420
 τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·

ἔλθόντες δὲ κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.

δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ, ἣτις ἀρίστη·

425 ἐν δ' αὐτῇ θεὸς φᾶρος εὐπλυνῆς ἠδὲ χιτῶνα.

ἄμφι δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἴηνατε, θέρομετε δ' ὕδωρ,

ὄφρα λοεσσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,

δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,

χρύσειον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἦματα πάντα

σπένδη ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ', ἄλλοισὶν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶησιν ἔειπεν,

ἄμφι πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.

435 αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·

ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.

γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρομετο δ' ὕδωρ.

τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν

ἔξεφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθήτα, χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·

ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν, καλὸν τε χιτῶνα,

καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον,

μήτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε ἂν αὐτε

445 εὐδηςθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσε πολύτιλας δῖος Ὀδυσσεύς,

αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν

ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,

450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ

θερμά λοέτρῳ· ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἠΰκόμοιο·

τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε, θεῶν ὡς, ἔμπεδος ἦεν.
τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαὶ λοῦσαν, καὶ χροῖσαν ἐλαίῳ,

ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλήν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, 455
ἐκ ᾧ ἄσαμίνθου βᾶς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτηῆρας
ἦιε· Ναυσικάα δὲ, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα,

στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὄφθαλμοῖσιν ὄρωσα,
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 460

Χαῖρε, ξεῖν'! ἵνα καὶ ποτ' εἶν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζῳάγοι' ὄφελλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
οὔτω νῦν Ζεὺς θείῃ, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης, 465
οἴκαδ' ἔλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῶν ὡς, εὐχετοώμην
αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσαο, κόυρη.

Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἴζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
οἱ δ' ἤδη μοίρας ἔνεμον, κερύωντό τε οἶνον. 470

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
δὴ τότε κῆρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
νώτου ἀποπροταμῶν - ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο - 475
ἀργιόδοτος ὄος, θαλερῆ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δή, τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησιν,
Δημοδόκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνύμενός περ.

- πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
 480 τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας
 οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον ἀοιδῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρω Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀεῖδεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί,
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεῶν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
 δουρατεύου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξης,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὦπασε θέσπιν ἀοιδίην.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ'
 ἀοιδίην,
 500 ἐνθεν ἐλών, ὥς οἱ μὲν εὐσσέλμων ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 ὥς ὁ μὲν ἐστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
 ἤμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἤνδανε βουλή,

ἢε διατμήξαι κοῖλον δόρου νηλεῖ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑαῶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι·
 τῆπερ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. 510

αἴσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψη
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 ἦειδεν δ', ὡς ἄστνυ διέπραθον υἴες Ἀχαιῶν,
 ἵπποθην ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515

ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραιζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσσῆα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι, ἦν' ἔτ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. 520

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τήκετο· δάκρυ δ' ἔδενεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 ὡς δὲ γυνὴ κλαίησι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅστε εἴης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
 ἄστει καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· 525

ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπείροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύνει· οἳ δὲ τ' ὀπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμους,
 εἴθερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἴζυν·
 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί· 530

ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺν δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 αἴψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτιμοισι μετηύδα· 535

- Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγεια·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' αἶδει.
 ἔξ οὗ δορπέομέν τε, καὶ ὤρορε θεῖος αἰοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' οὔζυροιο γόοιο
 ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 ἀλλ' ἄγ', ὅ μὲν σχεθέτω, ἴν' ὁμῶς τερωόμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 ἀντὶ κασιγνήτου ξείνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅ,τι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
 550 εἶπ' ὄνομ', ὅ,τι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ, καὶ οἱ περιναϊεάουσιν.
 οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακός, οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 555 εἶπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν, δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροῦς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλός ἐκπερόωσιν,
 ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 ἀλλὰ τόδ' ὡς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα

Ναυσιθόου, ὃς ἔφρασκε Ποσειδάων ἄγασσασθαι 565
ἡμῖν, οὐνεκα πομπτοὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.

φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ
ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν, 570
ἢ κ' ἀτέλεστ' εἶη, ὡς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὐναισταώσας·
ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι· 575
οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.

εἶπε δ' ὅ,τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἄργείων, Δαναῶν, ἢ δ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδή. 580

ἢ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό,
ἔσθλός ἐὼν γαμβρός ἢ πενθερός, οἵτε μάλιστα
κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν,
ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνῆρ κεχαρισμένα εἰδώς,
ἔσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χειρῶν 585
γίγνεται, ὅς κεν, ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῆ.

